

Парламентський законодавчий процес може бути визначений як інститут конституційного парламентського процесуального права, тобто сукупність конституційно-правових норм і принципів, що регулюють процедуру прийняття законів у палатах парламентської установи, що послідовно змінюють один одного етапи (стадії) роботи палат над законопроектом.

Література:

1. Иванец Г. И., Калинин И. В., Червонюк В. И. Конституционное право: энцикл. словарь. М.: Юрид. лит., 2002. 430 с.
2. Кириченко В.М., Куракін О.М. Теорія держави і права: модульний курс: навч. посібник. К.: Центр навчальної літератури, 2010. 264 с.
3. Сергеев К. Вимоги до законодавчої діяльності в умовах гіпердинамічного розвитку інформаційних технологій. *Підприємництво, господарство, право*. 2019. № 10. С. 137-145.
4. Тихомиров Ю. А. Законодательная техника: понятие и элементы. *Законодательная техника: науч.-практ. пособие / под ред. Ю. А. Тихомирова*. М.: Городец, 2000. С. 5-26.
5. Юридична енциклопедія : у 6-ти т. / редкол. : Ю. Шемшученко (відп. ред.) та ін. Київ : Укр. енцикл., 2003. Т. 6 : Т – Я. 736 с.
6. Ющик О.І. Теоретичні основи законодавчого процесу : монографія. Київ : Парламентське вид-во, 2004. 519 с.

ПИТАННЯ РОЗМЕЖУВАННЯ СТ. 371 ТА СТ. 146 КК УКРАЇНИ

Затолочній В. С.

аспірант

Львівського університету бізнесу і права

м. Львів, Україна

З метою подолання помилок, пов'язаних із неправильною кваліфікацією кримінальних правопорушень, передбачених ст. 371 КК України, необхідно чіткіше виокремити ті особливі ознаки, які притаманні лише цій категорії кримінальних правопорушень і за допомогою яких можна відмежувати зазначені делікти від суміжних складів кримінальних правопорушень. Насамперед йдеться про такі з них, як зловживання владою або службовим становищем (ст. 364 КК України); перевищення влади або службових повноважень (ст. 365 КК України); незаконне позбавлення волі або викрадення людини (ст. 146 КК України); примушування давати показання (ст. 373 КК України).

Залишивши питання розмежування ст. 371 зі ст.ст 364, 365 та 373 для наступних публікацій, зосередимо увагу на розмахуванні ст. 371 КК України «Завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою» та ст. 146 КК України «Незаконне позбавлення волі або викрадення людини».

При відмежуванні кримінальних правопорушень, передбачених ст. 371 КК України, від суміжних кримінальних правопорушень, передбачених ст. 146 КК України, надважливу роль відіграє зіставлення їх безпосередніх об'єктів, бо саме в них деякі дослідники вбачають спільні ознаки.

З огляду на те, що незаконне позбавлення волі чи викрадення людини є кримінальними правопорушеннями проти особи, як їх безпосередні об'єкти в юридичній літературі визначаються суспільні відносини, що забезпечують охоронюване державою право вибору людиною на власний розсуд місця перебування [1, с. 10].

При цьому міркування вчених, як правило, зводяться до того, що зазначене право тісно пов'язане з індивідуальною свободою та впливає з потреби забезпечення фізичного існування та нормального розвитку людини як біологічної істоти [2, с. 267].

Саме такий підхід до розуміння цього права як об'єкта протиправних посягань, пов'язаних із незаконним позбавлення волі чи викраденням людини, варто визнати вирішальним при розмежуванні його з правом особи на свободу та особисту недоторканність як об'єктом завідомо незаконних затримання, приводу, домашнього арешту та тримання під вартою. Безпосереднім об'єктом цих діянь виступають правовідносини, що забезпечують реалізацію органами досудового розслідування та судового контролю конституційного права особи на свободу та особисту недоторканність особи при застосуванні запобіжних заходів у виді затримання й домашнього арешту під час розслідування кримінальної справи.

З огляду на суттєві відмінності безпосередніх об'єктів кримінальних правопорушень, що розглядаються, відмінність їх об'єктивних сторін видається також очевидною і полягає в тому, що в результаті завідомо незаконних затримання, приводу, домашнього арешту та тримання під вартою шкода особі заподіюється, так би мовити, опосередковано, через порушення її права, реалізація якого унеможливлена фактом свідомого ігнорування процесуальних вимог щодо законності застосування цих запобіжних заходів. Природно, що найчастіше засобом вчинення цих кримінальних правопорушень є не фізичний примус, а процесуальні акти. При незаконному ж позбавленні волі чи викраденні людина потерпає безпосередньо, зазнаючи перешкод у вільному пересуванні, а іноді й фізичного впливу з метою утримання. Саме на це вказують і такі кваліфікуючі ознаки, що містяться в ч. 2 ст. 146 КК України, як фізичні

страждання, вчинення цих діянь у спосіб, небезпечний для життя чи здоров'я потерпілого, та їх тривалість [3, с. 232].

Насамкінець, визначальною ознакою, за якою треба розмежовувати склади цих кримінальних правопорушень, є їх суб'єктний склад. На відміну від кримінальних правопорушень, передбачених ст. 371 КК України, де спеціальними суб'єктами виступають службові особи відповідних правоохоронних органів, що використовують свої процесуальні повноваження, суб'єктами кримінальних правопорушень, передбачених ст. 146 КК України, є лише приватні особи, що виключає можливість використання задля досягнення протиправного результату службового становища.

Література:

1. Бойко Н. Ответственность за незаконное лишение свободы по советскому уголовному праву : автореф. дис. на соиск. уч. степени канд. юрид. наук : спец 12.00.08. «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / Н. В. Бойко; Харьковский юридический институт. Х., 1989. 18 с.
2. Кримінальне право України. Особлива частина. / за ред. П. Матишевського, С. Яценка, П. Андрушка. К. : Юрінком Інтер, 1999. 882 с.
3. Мельник Р. Відмежування завідомо незаконних затримання, арешту й тримання під вартою від суміжних складів злочинів та дисциплінарного проступку. *Вісник Луганської академії внутрішніх справ МВС імені 10-річчя незалежності України*. 2005. № 2. С. 230–235.

EXCEPTIONS TO THE IMPLEMENTATION OF THE PRINCIPLE OF PUBLICITY IN THE PRACTICE OF THE ECHR

Karataieva A. H.

4th year student

National Aviation University

Kyiv, Ukraine

*Supervisor: **Mushak N. B.**, professor*

Article 6 § 1 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (hereinafter – Convention) provides that everyone has the right to have his or her complaint heard in public and the absence of the